

Prima instanță: Jud. Florești (jud. L. Grădinaru)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud. Al. Gheorghieș, A. Toderaș, A. Albu)

DECIZIE

14 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecător:

Tatiana Vieru

Judecători:

Tamara Chișca-Doneva, Oleg Sternioală,
Mariana Pitic, Nicolae Craiu

examinând recursul declarat de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „MSC Basa Consnav”, Societății pe Acțiuni „Coloana Specializată Mobilă Mecanizată nr. 67”, în procedură de insolabilitate, executorul judecătoresc Babaeva Maia cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate și ridicarea sechestrului,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 08 noiembrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești”, casată parțial hotărârea Judecătoriei Florești din 14 ianuarie 2016 în partea ridicării sechestrului de pe bunuri și în această parte a fost pronunțată o hotărâre nouă,

c o n s t a ț ă:

La 05 iulie 2013, Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată către Societatea cu Răspundere Limitată „MSC Basa Consnav”, Societatea pe Acțiuni „Coloana Specializată Mobilă Mecanizată nr. 67”, în procedură de insolabilitate, executorul judecătoresc Babaeva Maia privind recunoașterea dreptului de proprietate și ridicarea sechestrului.

În motivarea acțiunii a indicat că, prin încheierea executorului judecătoresc Babaeva Maia din 21 aprilie 2013 (probabil s-a avut în vedere 21 iunie 2013) s-a

dispus transmiterea unor bunuri creditorului următor Societatea pe Acțiuni „Coloana Specializată Mobilă Mecanizată nr. 67”, în procedură de insolvență.

Menționează că, o parte din bunurile respective ilegal au fost incluse în încheierea contestată, ele de facto și de iure aparținând Întreprinderii de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești”.

Prin urmare, Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” este privată de dreptul de proprietate asupra bunurilor pe care executorul dorește să le urmărească pentru stingerea creanței față de Societatea pe Acțiuni „Coloana Specializată Mobilă Mecanizată nr. 67”, în procedură de insolvență.

Specifică că, fiecare persoană poartă răspundere pentru obligațiile sale cu propriul patrimoniu, iar ca consecință Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” nu poate să poarte răspundere patrimonială cu bunurile ce îi aparțin pentru obligațiile Societății cu Răspundere Limitată „MSC Basa Consnav”.

Consideră că, încheierea executorului judecătoresc și aplicarea sechestrului asupra bunurilor reclamantului, constituie o ingerință nejustificată în dreptul de proprietate a Întreprinderii de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești”, ceea ce constituie o încălcare a art. 1 Protocolul nr. 1 la CEDO.

Invocă prevederile art. 164 alin. (1) din Codul de Executare, potrivit căruia „dacă o altă persoană consideră că sechestrul a fost aplicat pe bunurile ce îi aparțin cu titlu de proprietate, ea poate intenta în procedură contencioasă o acțiune de ridicare a sechestrului”.

În urma concretizării și majorării cerințelor din acțiune, solicită Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” recunoașterea dreptului de proprietate și ridicarea sechestrului de pe bunurile reclamantului (f.d.237-239, Vol. I).

Prin hotărârea din 14 ianuarie 2016 a Judecătorei Florești s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „MSC Basa Consnav”, Societății pe Acțiuni „Coloana Specializată Mobilă Mecanizată nr. 67”, în procedură de insolvență, executorul judecătoresc Babaeva Maia cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate și ridicarea sechestrului (f.d.44-48, Vol. II).

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 08 noiembrie 2016, a fost admis apelul declarat de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești”, casată hotărârea Judecătorei Florești din 14 ianuarie 2016 în partea ridicării sechestrului de pe bunurile reclamantului și s-a respins ca fiind depusă tardiv. În rest hotărârea primei instanțe s-a menținut (f.d.107-114, Vol. II).

Nefiind de acord cu decizia menționată, la 27 februarie 2017, Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” a declarat recurs, solicitând admiterea

recursului, casarea deciziei Curții de Apel Bălți și a hotărârii Judecătorei Florești din 14 ianuarie 2016, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii înaintate.

În motivarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele inferioare, recurentul a indicat că concluziile instanței de apel, sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

La pct. 31 instanța de apel invocă că recurentul nu a prezentat careva probe, care ar confirma temeinicia pretențiilor sale, cu atât mai mult, instanței nu i-au fost prezentate careva acte ce ar confirma dreptul de proprietate a bunurilor indicate în încheierea executorului judecătoresc Maia Babaeva din 21 iunie 2013, pe când la pct. 32 în contradicție cu cele menționate anterior, instanța confirmă că reclamantul a prezentat drept dovadă doar facturile seria CP nr. 130470; 130471; 130472 din 30 decembrie 2011, doar că instanța de apel a pus la îndoială capacitatea probatorie a acestor facturi, motivând că facturile nu sunt documente de strictă evidență, ceea ce este în contradicție totală cu Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 294 din 17 martie 1998 prin care a fost aprobat nomenclatorul formularelor tipizate de documente primare cu regim special.

Consideră că instanța de apel a dat o apreciere eronată documentelor contabile care au fost anexate la materialele cauzei în calitate de probă, deoarece instanța de apel menționează faptul că Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” nu a întreprins careva măsuri pentru înregistrarea dreptului său de proprietate.

Susține că în acest caz constată o omisiune a instanței vis-a-vis de probele prezentate la dosar și anume actele de verificare reciprocă, cartea vânzărilor pentru luna decembrie 2011 a Societății cu Răspundere Limitată „MSC Basa Consnav”, extrasele de cont și Cartea Mare a ambelor entități, toate acestea confirmând data, când și în ce mod Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” a devenit proprietar al bunurilor aflate în litigiu.

Accentuează că, atât Societatea cu Răspundere Limitată „MSC Basa Consnav” cât și Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” sunt rezidenți ai Zonei Economice Libere, iar cu trimitere la art. 95 alin.(2) lit. a) Cod Fiscal al RM „nu constituie obiecte impozabile livrarea mărfurilor și serviciilor efectuate în interiorul zonei economice libere”, astfel, toate livrările de mărfuri și servicii efectuate în interiorul zonei economice libere nu sunt livrări impozabile cu TVA, iar toate tranzacțiile efectuate pe acest teritoriu se fac în baza facturilor și nu a facturilor fiscale.

În ordinul Ministerului Finanțelor nr. 47 din 31 martie 2010 cu privire la aprobarea formularelor tipizate de document primar cu regim special „factura”, la secțiunea 1 alin.(2) lit. a) expres este prevăzut că „factura este un formular tipizat de document primar cu regim special, care se întocmește pentru livrările de active și

servicii neimpozabile cu TVA în cazul înstrăinării activelor cu transmiterea dreptului de proprietate”.

Indică că, la 31 decembrie 2011, Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” a căpătat cele trei atribute ale dreptului de proprietate, și anume posesia, folosința și dispoziția prevăzute la art. 315 alin. (1) Cod Civil.

Art. 315 alin.(2) și art. 316 alin.(2) stipulează că dreptul de proprietate este perpetuu și garantat. Nimeni nu poate fi silit de a ceda proprietatea sa, decît numai pentru cauză de utilitate publică pentru o dreaptă și prealabilă despăgubire. Exproprierea se efectuează în condițiile legii.

Prin urmare, Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești”, este privată de dreptul de proprietate asupra bunurilor sale și nu poate să poarte răspundere patrimonială cu bunurile ce îi aparțin, pentru obligațiile Societății cu Răspundere Limitată „MSC Basa Consnav”.

Potrivit Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 10 din 16 decembrie 2013 cu privire la aplicarea de către instanțele judecătorești a unor prevederi ale Codului de Executare în cauzele civile la pct. 28, este clar explicat că Codul de Executare prevede și posibilitatea de apărare judiciară a drepturilor altor persoane decât cele care sunt părți ale procedurii de executare. În cazul dat, Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” nu este parte la procedura de executare, ci este o persoana terță, căreia prin actul executorului judecătoresc i-a fost încălcat dreptul la proprietate, ceea ce constituie o încălcare a art. 1 Protocolul nr. 1 la CEDO.

Tot pct. 28 al Hotărârii sus numită, prevede că dacă în cadrul sechestrării bunurilor, un terț declară că bunurile supuse sechestrului sunt ale lui, în procesul-verbal cu privire la sechestrare se face mențiunea respectivă, iar terțului i se explică dreptul de a intenta acțiune de ridicare a sechestrului (art. 115 alin.(7) CE), ceea ce nu s-a făcut în cazul procesului-verbal din 27 februarie 2012. Astfel, dacă unei persoane i s-a încălcat dreptul de proprietate, fiindu-i aplicat un sechestr pe bunurile sale, acesta va putea înainta în judecată a acțiune în procedură generală pentru ridicarea sechestrului în termenul general de prescripție de 3 ani.

Consideră recurentul, că în baza celor expuse Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” s-a adresat în instanța de judecată întru apărarea dreptului de proprietate în termenul legal.

Examinând recursul declarat de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești”, Colegiul Civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Curtea de Apel Bălți a expediat în adresa participanților copia deciziei din 08 noiembrie 2016 la 21 decembrie 2016 (f.d.118, Vol. II).

Prin avizul de recepție-livrare se confirmă faptul că Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești”, a recepționat decizia instanței de apel la 26 decembrie 2016 (f.d.121, Vol. II).

Respectiv, recursul declarat de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” la 27 februarie 2017 este depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 21 martie 2017, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților cererea de recurs declarată de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Intimații nu și-au valorificat drepturile procedurale și nu au depus referințe în termenul stabilit.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 31 mai 2017, recursul declarat de către Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești”, s-a considerat admisibil fiind transmis pentru a fi examinat în fond.

În conformitate cu art. 441 și art. 442 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului, verificând în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi probe.

În conformitate cu art. 444 Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea speței date, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” și va casa decizia instanței de apel, cu restituirea pricinii la rejudecare, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de

către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 118 alin. (3) Cod de procedură civilă, circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sunt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 130 alin. (3), (4) Cod de procedură civilă, fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea pricinii. Ca rezultat al aprecierii probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

În conformitate cu art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședința de judecată.

În conformitate cu art. 240 alin. (3) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

În conformitate cu art. 241 alin.(5), (6) Cod de procedură civilă, în motivare se indică: circumstanțele pricinii, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța. Dispozitivul cuprinde concluzia instanței judecătorești privind admiterea sau respingerea integrală sau parțială a acțiunii, repartizarea cheltuielilor de judecată, calea și termenul de atac al hotărârii.

În conformitate cu art. 373 alin. (1)-(2) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că decizia instanței de apel din 08 noiembrie 2016 a fost adoptată cu încălcarea normelor de drept procedural, prin ce se impune casarea acesteia, cu remiterea pricinii la rejudecare în următoarele circumstanțe.

Din materialele pricinii rezultă că la 10 februarie 2012, prin încheierea executorului judecătoresc Babaeva Maia a fost intentată procedura de executare nr. 090/322/2011 a documentului executoriu nr. 2-88 din 31 ianuarie 2012 emis de Judecătoria Florești privind aplicarea sechestrului pe bunurile materiale și pe conturile bancare ale Societății cu Răspundere Limitată „MSC Basa Consnav” în limita valorii acțiunii în sumă de 4 118 210 lei (f.d. 28-29, Vol. I). Întru executarea încheierii menționate, la 27 februarie 2012 a fost întocmit procesul-verbal de sechestrul în care au fost incluse și bunurile solicitate de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” (f.d.30-31, Vol. I).

Ulterior, prin scrisoarea nr. 090 din 26 septembrie 2012 executorul judecătoresc a adus la cunoștință Întreprinderii de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” despre întocmirea procesului-verbal de sechestrul, solicitând prezentarea documentelor confirmative, care adevăresc dreptul de proprietate a reclamantului asupra bunurilor sechestrate. Scrisoarea a fost recepționată de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” la 26 septembrie 2012 (f.d.32, Vol. I).

Mai mult ca atât, prin încheierea executorului judecătoresc din 21 aprilie 2013 s-a dispus transmiterea unor bunuri creditorului următor Societatea pe Acțiuni „Coloana Specializată Mobilă Mecanizată nr. 67”, în procedură de insolvență în vederea stingerii datoriei debitorului Societății cu Răspundere Limitată „MSC Basa Consnav”(f.d.35, Vol. I).

La 25 iunie 2013, executorul judecătoresc Babaeva Maia prin încheiere a înlăturat eroarea comisă în încheierea privind transmiterea bunului imobil către creditorul următor din 21 aprilie 2013 și anume: data întocmirii încheierii de 21 aprilie 2013 s-a înlocuit cu data de 21 iunie 2013 (f.d.36, Vol. I).

La 05 iulie 2013, Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” a înaintat pretenții cu privire la dreptul său de proprietate asupra unor bunuri sechestrate și anularea sechestrului în privința acestora.

Prima instanță a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” către Societatea cu Răspundere Limitată „MSC Basa Consnav”, Societatea pe Acțiuni „Coloana Specializată Mobilă Mecanizată nr. 67”, în procedură de insolvență, executorul judecătoresc Babaeva Maia privind recunoașterea dreptului de proprietate și ridicarea sechestrului (f.d.44-48, Vol. II).

Instanța de apel a admis apelul declarat de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești”, a casat parțial hotărârea Judecătoria Florești și a pronunțat o nouă hotărâre prin care a respins ca tardivă cererea privind ridicarea sechestrului de pe bunurile reclamantului. În rest a menținut hotărârea.

În conformitate cu prevederile art. 164 alin.(1) din Codul de Executare, dacă o altă persoană consideră că sechestrul a fost aplicat pe bunurile ce îi aparțin cu drept

de proprietate, ea poate intenta în procedură contencioasă o acțiune de ridicare a sechestrului.

Codul de Executare de asemenea mai prevede că, dacă unei persoane i s-a încălcat dreptul de proprietate, fiindu-i aplicat un sechestr pe bunurile sale, acesta va putea înainta în judecată o acțiune în procedura generală pentru ridicarea sechestrului în termen de prescripție de 3 ani.

Potrivit prevederilor art. 40 CPC, această cerere urmează a fi înaintată la instanța de fond de la locul aflării bunului, cu achitarea unei taxe de stat în mărimea prevăzută de art. 3 alin. (1) lit. e) din Legea taxei de stat (500%). Calitatea de reclamant în acest caz îi va reveni persoanei neparticipantă la procedura de executare, dar căreia i s-a încălcat dreptul de proprietate.

La caz, instanța de recurs reține că, instanța de apel a aplicat prevederile art. 161, 162 din Cod de Executare care nu trebuiau aplicate, eronat calificând acțiunea depusă de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” ca o contestație împotriva acțiunilor executorului judecătoresc și a respins-o ca fiind depusă tardiv, or art. 164 alin. (1) Cod de executare, statuează expres, că ridicarea sechestrului se face prin înaintarea unei acțiuni în procedură contencioasă, iar potrivit art. 267 alin. (1) Cod civil, termenul general în interiorul căruia persoana poate să-și apere, pe calea intentării unei acțiuni în instanță de judecată, dreptul încălcat este de 3 ani.

Prin urmare instanța de apel, incorect a conchis, că reclamantul a omis termenul de adresare în instanță, în cazul în care sechestrul a fost aplicat la 27 februarie 2012, iar acțiunea a fost depusă în instanță la 05 iulie 2013.

În conformitate cu prevederile art. 315 alin. (1) din Codul civil, proprietarul are drept de posesiune, de folosință și de dispoziție asupra bunului.

În conformitate cu art. 320 din Codul Civil dreptul de proprietate se poate dobândi, în condițiile legii, prin ocupațiune, act juridic, succesiune, accesiune, uzucapiune, precum și prin hotărâre judecătorească atunci când aceasta este translativă de proprietate. În cazurile prevăzute de lege, proprietatea se poate dobândi prin efectul unui act administrativ. Prin lege se pot reglementa și alte moduri de dobândire a dreptului de proprietate.

La acest segment, Colegiul reține că, instanța de apel a dat o apreciere arbitrară probelor invocate de reclamant/recurent în susținerea pretenției cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate a unor bunuri indicate în încheierea executorului judecătoresc Babaeva Maia din 21 iunie 2013, or potrivit art. 130 CPC al RM instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate

probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea pricinii.

Mai mult ca atât, instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 95 alin.(2) lit. a) Cod Fiscal al Republicii Moldova, potrivit căruia toate livrările de mărfuri și servicii efectuate în interiorul zonei economice libere nu sunt livrări impozabile cu TVA, iar tranzacțiile efectuate pe acest teritoriu se fac în baza facturilor și nu facturilor fiscale și a reținut greșit că facturile de expediție nr. 130470, 130471 și 130472 din 30 decembrie 2011 nu sunt documente de strictă evidență.

Or, prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 294 din 17 martie 1998 se menționează referitor la factura și anexa la factura ca fiind un formular de documente primare cu regim special.

Sub aspectul celor relatate se constată că, instanța de apel a eșuat elucidarea și aprecierea corectă a circumstanțelor esențiale pentru soluționarea corectă a litigiului, în condițiile în care, în speță, în mod eronat nu au fost examinate în fond pretențiile privind ridicarea sechestrului și recunoașterea dreptului de proprietate.

În această ordine de idei este cert că, omiterea aspectelor menționate de către instanța de apel, indică direct la examinarea pripită a apelului, fără posibilitatea de a fi supusă controlului temeinicia și corectitudinea soluției date de prima instanță prin prisma prevederilor legale, aplicabile cazului.

La caz, prezintă relevanță și faptul că folosirea criteriilor pentru determinarea corectă a naturii juridice a litigiului dat, reieșind din specificul acestuia, presupune prin sine lămurirea completă și pe bază de dovezi certe a situației de fapt și de drept, care, este diferită de la caz la caz. Cerințele înaintate de reclamant sunt conexe și ele urmează a fi examinate concomitent și nu separat.

Colegiul relevă că, din interpretarea art. 6 al CEDO, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza García Ruiz c. Spaniei din 21 ianuarie 1999).

La rejudecarea pricinii instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate și, rejudecând pricina, să emită o hotărâre întemeiată și legală.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că s-a constatat încălcarea normelor de drept procedural, eroare care nu poate fi corectată de către instanța de recurs, ce constituie temei de casare a hotărârii, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de a casa decizia instanței de apel și de a restitui pricina spre rejudecare în instanță de apel.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c), art. 445 alin. (3) din Codul de Procedură Civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești”.

Se casează decizia Curții de Apel Bălți din 08 noiembrie 2016, în cauza civilă intentată la cererea de chemare depusă de Întreprinderea de Stat „Aeroportul Internațional Mărculești” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „MSC Basa Consnav”, Societății pe Acțiuni „Coloana Specializată Mobilă Mecanizată nr. 67”, în procedură de insolvență, executorul judecătoresc Babaeva Maia cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate și ridicarea sechestrului, și se remite cauza spre rejudecare în Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Tamara Chișca-Doneva

Oleg Sternioală

Mariana Pitic

Nicolae Craiu